

А лицето на баща ми? То грѣеше като ясното слънце отъ гордостъ и щастие, когато му честияваха чорбаджиитѣ:

— Минчо, да ти е живъ. Владика ще стане.

Всѣка света недѣля азъ печелѣхъ нови лаври съ сладкогласието си. При моята срамливостъ азъ не се усѣщахъ на небето ли съмъ, на земята ли съмъ.

Но срѣдъ тия музикални триумфи (тържества) едно неприятно събитие огорчи душата ми и ми вдѣхна отвращение къмъ черковната музика.

Азъ и нѣколцина още по-гласовити ученици отъ четвърти класъ бѣхме отличени съ завидната честь да държимъ и со на херувикото на даскалъ Стефана.— Исото състоеше въ приглашане на псалта съ едно проточено, безконечно мучение: а-а-а-а! Единъ пжтъ се заинатихме да не приглашаме на херувикото. Напраздно даскалъ Стефанъ ни правѣше знаменателни знакове съ погледъ и съ ржка — херувикото му продължаваше да се разнася голо, сиротливо, шуто изъ тишината. Настана очудване въ черквата, недоумѣние голѣмо се изобрази по лицата. Какъ, херувико безо исо? Това бѣше нечута съблазън! Погледътъ на псалта горѣше отъ гнѣвъ. Лицето му, обикновено червено, се обагри още повече отъ яростъ. Даскалъ Партений пжкъ до него въ трона, побледнѣ като стена. Но ние, навели очи надолу, нѣмѣхме упорито.

Сутринята ученицитѣ съ очудване видѣха въ коритото на училищната чешма, че киснѣха снопъ дрѣнови прѣчки. Скоро назначението имъ стана явно.

Занадохождаха единъ по единъ епитропитѣ, между тѣхъ и баща ми, сжщо епитропъ, и влѣзоха въ учителската стая. Подиръ малко излѣзоха мрачни и намусени съ даскалъ Партения, приbledнѣлъ.